

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH GIẢNG GIẢI

Chủ giảng: HT Tịnh Không
Chuyên ngữ: Thích Nữ Huệ Hạnh
Giọng đọc: NSUT Phú Thăng

Bài số 17

Trong bài giọng nam là lời giảng của HT, giọng nữ là những chú giải thêm.

Hôm qua chúng ta đang nghe đến kinh văn 20:

“Phục thứ Long Vương, nhược ly lương thiệt tức đắc ngũ chủng bất khả hoại pháp. Hà đẳng vi ngũ?

- **Nhất, đắc bất hoại thân, vô năng hại cố.**
- **Nhị, đắc bất hoại quyền thuộc, vô năng phá cố.**
- **Tam, đắc bất hoại tín, thuận bốn nghiệp cố.**
- **Tứ, đắc bất hoại pháp hành, sở tu kiên cố cố.**
- **Ngũ, đắc bất hoại thiện tri thức, bất cưỡng hoại cố.**

Thị vi ngũ.

Nhược năng hồi hướng A- nậu- đa- la- tam- miệu- tam- bồ- đề giả. Hậu thành Phật thời, đắc chánh quyền thuộc, chư ma ngoại đạo bất năng trở hoại”.

[Nghĩa là: Lại nữa, Long Vương! Nếu xa lìa nghiệp hai lưỡi, liền được năm pháp không thể phá hoại. Những gì là năm?

Một là, được thân bất hoại, không gì có thể hoại được.

Hai là, được quyền thuộc bất hoại, không gì có thể phá được.

Ba là, được lòng tin bất hoại, thuận theo bản nghiệp.

Bốn là, được pháp hạnh bất hoại, chỗ tu kiên cố.

Năm là, được thiện tri thức bất hoại, không bị lừa dối.

Ấy là năm pháp.

Nếu đem năm pháp ấy hồi hướng đạo Vô thượng Chính đẳng Chính giác, sau khi thành Phật, được quyền thuộc chân chính, các ma ngoại đạo không thể làm tan hoại được.]

Chúng ta cũng đang nghe pháp bất hoại thứ 2 là “Được quyền thuộc bất hoại vì không ai phá được”. Bây giờ chúng ta sẽ nghe HT giảng tiếp pháp thứ 2 này:

Có hai loại người tạo việc lưỡng thiệt: một là vô tình và một là cố ý.

Cố ý, đại khái là khi có xung đột lợi ích với mình thì mình liền nghĩ cách phá hoại người khác, sợ họ làm hại danh lợi của mình.

Vô ý, đại loại là thích nghe lời đồn đại mà tin theo, ưa loan tin bày bịa, người ta nói gì thì bắt chước y chang mà tự mình không cân nhắc lợi hại gì. Rất nhiều người đều có tập khí như vậy. Tuy là vô ý nhưng tạo nghiệp thì phải nhận báo. Nói cách khác, ta đối đãi người khác như thế nào thì người đó nhất định đối đãi ta như thế ấy. Thánh nhân có nói “*kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân*” (tức là “điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác”). Câu này, hiểu theo kiểu nhân quả là tự bản thân mình không muốn nhận, thì nhất định không gán cho người khác. Ta không muốn người khác thúc giục người thân của ta, phá hoại gia đình của ta, phá hoại sự nghiệp của ta, thì nhất định ta cũng không được phá hoại người.

Quả báo của lưỡng thiệt là tùy vào ảnh hưởng của nó. Mức độ ảnh hưởng càng sâu xa thì tội báo càng nghiêm trọng. Đặc biệt là Phật pháp, Phật pháp là con mắt của trời người, hướng dẫn cho người đoạn ác tu thiện, giúp đỡ mọi người, siêu phàm nhập thánh. Đây là thiện hành hàng đầu của thế xuất thế gian. Nếu như chúng ta tùy tiện phá hoại, ngăn cản, phỉ báng, hãm hại chắc chắn quả báo ở

A Tỳ địa ngục. Trong Kinh luận thường dạy, giết người tội rất nặng vì đó là tội đoạn mạng sống của người; nhưng đoạn huệ mạng của người thì càng nặng. Đoạn huệ mạng của người là đoạn cơ duyên học Phật của người khác, phá hoại tín tâm của người khác đối với Phật pháp. Đây là tội nặng hàng đầu của thế xuất thế gian. Tội ngũ nghịch đều đọa địa ngục A Tỳ. Nhưng giết cha, sát mẹ, giết A La Hán, làm thân Phật ra máu thì đọa địa ngục A Tỳ thời gian ngắn, còn phá hòa hợp tăng đọa địa ngục thời gian dài. Đối với nghiệp nhân quả báo, chúng ta cần phải thấu hiểu.

Thứ ba **“Đắc bất hoại tín, thuận bốn nghiệp cô”** (nghĩa là: được lòng tin bất hoại, thuận theo bốn nghiệp).

“Bốn nghiệp” tức chỉ nghề nghiệp hiện tại của chúng ta. Nghĩa là bất luận chúng ta làm ngành nghề gì cũng đều được đại chúng, được xã hội tín nhiệm và hợp tác, công việc cũng thuận buồm xuôi gió. Người đời nay hay gọi đó là cơ duyên tốt nên mới được sự hiệp trợ của nhiều người, thành tựu sự nghiệp. Được nhiều người thiện hữu giúp đỡ. Đây là duyên mà nhân thật sự chính là xa lìa lương thiện, đoạn tuyệt vọng ngữ. Từ đó chúng ta thấy được sự thù thắng công đức của lìa lương thiện, quả thật bất khả tư nghị. Từ nhân quả đạo lý mà nói, chúng ta không phá hoại người khác, bản thân mình bất luận là kinh doanh sự nghiệp gì cũng không bị người khác phá hoại. Quả báo này là tất nhiên rồi.

Còn nếu dù cả đời mình không vọng ngữ, không lương thiện, không ác khẩu, nhưng vẫn bị người khác đố kỵ, nói lời thô ác và phá hoại công việc thì nguyên nhân do đâu? Đức Phật cho rằng nguyên nhân không phải vì công sức tu hành hiện tiền không được cảm ứng mà là vì tất cả nghiệp nhân quả báo bất thiện đã tạo ở đời trước. Như Phật pháp giảng “nhân quả thông ba đời”, tất cả nghiệp báo mà đời này chúng ta nhận lãnh đều là nghiệp nhân đã gieo ở kiếp trước. Kiếp trước gieo nhân bất thiện thì dù đời này tu thiện mấy cũng không tránh được ác báo. Nhưng nếu trong tâm chúng ta hiểu rõ điều này, không oán trời, không trách người, nghịch duyên đến thì đón nhận để tiêu trừ tức nghiệp, thì kiếp sau ác duyên ác báo này sẽ không xuất hiện.

Cho nên bây giờ chúng ta phải nghe theo giáo huấn của Phật, Bồ Tát, nhất định phải tùy thuận lời dạy của Phật Đà, hoàn toàn tín tâm, không chút hoài nghi. Trước kia chúng ta chưa biết đến Phật pháp, nhất định có làm việc sai lầm sai trái; nhưng nếu ngày nay chúng ta tích cực đoạn ác tu thiện, học theo Viên Liễu Phàm tiên sinh nỗ lực tu học thì quả báo bất thiện của đời trước thế nào cũng có thể cải thiện. Điều này trong nhà Phật gọi là dừng mãnh tinh tấn. Những việc ta tu tích lũy trong đời này thì đời sau được hưởng quả báo. Nếu dừng mãnh tinh tấn thì đời này cũng có thể được hoa báo, như vậy quả báo đời sau so với quả báo trong đời này càng thù thắng. Nếu không dừng mãnh tinh tấn thì tức mạng khó mà chuyển đổi.

Thứ tư **“Đắc bất hoại pháp hạnh, sở tu kiên cố cố”** (Có nghĩa là: Được pháp hạnh bất hoại, tu hành kiên cố).

“Pháp hạnh” tức là tu hành. Nghĩa của toàn câu là nói chúng ta tu học Phật pháp không bị người phá hoại. Có một số người học Phật nhiều năm, tu tập rất tốt, nhưng nghe người khác nói rằng *“còn có pháp môn thù thắng hơn pháp môn họ đang tu”*. Thế là họ dao động rồi nghe theo, chuyển qua tu pháp môn khác, kết quả chẳng tu được pháp môn nào. Việc làm ấy chính là phá hoại pháp hành của người khác. Bạn này là bạn xấu. Xã hội ngày nay có nhiều tình huống cũng y như vậy, đúng như trong Kinh Lăng Nghiêm từng nói: ***“Thời kỳ mạt pháp, thì tà sư giảng pháp nhiều như cát sông Hằng”***.

Đoạn trước nói về việc có hai kiểu người xúi giục, một là vô tình, một là cố ý. Vô tình tức là tự bản thân không nhận thức rõ ràng nên coi tà pháp là chánh pháp, coi chánh pháp là tà pháp; rồi tự bản thân tu tà pháp còn khuyên bảo bạn bè tin tà pháp. Như chuyện ngày nay chúng ta đề xướng bản hội tập Kinh Vô Lượng Thọ vậy, đến tận thời điểm này thì lời phản đối vẫn rất nhiều. Là bởi vì tự thân những người phản đối ấy nhận thức không rõ ràng, đạo tâm không kiên cố mới bị lường thiết ly gián, làm dao động pháp hạnh.

Đức Phật thường dạy, chúng ta phải hiểu cho tường tận. Đối với nghĩa lý Kinh điển lại càng học hiểu uyên thâm thì tín tâm, nguyện tâm càng kiên cố, tuyệt không dao động. Ví như những điều mà lão cư sĩ họ Hạ trước khi vãng sanh đã nói: Bản hội tập này nên

được truyền khắp thế giới. Thế giới này, người sáng mắt có nhiều, người có trí tuệ cũng không ít, chín bản bày ra trước mắt, bản thân có thể lựa chọn. Chín bản này đều hay, bất kể là dùng bản nào, chỉ cần thật tâm tu hành đều có thể vãng sanh Tịnh độ, tận mắt thấy Đức A Di Đà Phật. Vậy nhưng trong chín bản hội tập ấy, bản nào tốt, bản nào không? Không có tiêu chuẩn chung! Tiêu chuẩn ở tại lòng mình, bản nào mà chúng ta xem thấy dễ hiểu, ý nghĩa rõ ràng thì bản sách đó là khế cơ đối với chúng ta, mà là khế cơ thì hẳn là có lợi.

Đức Phật giảng kinh thuyết pháp là duyên, có thể thành tựu hay không là do công phu của bản thân. Công phu là gì? Là “Tín, Nguyện, Hạnh”. “Tín” không phải là tin bản Kinh này mà là tin ở Đức Phật A Di Đà. Nên bất luận là bản Kinh nào, nội dung cũng đều là dạy chúng ta tin Đức Phật A Di Đà, tin thế giới Cực lạc Tây phương. Điều này không sai, chỉ cần đầy đủ ba điều kiện “Tín, Nguyện, Hạnh” thì đều có thể vãng sanh. “Hạnh” nhất định phải y theo cương lĩnh mà Đức Đại Thế Chí Bồ Tát chỉ dạy **“Đô nhiếp lục căn, tịnh niệm tương tục”** (nghĩa là *đóng hết 6 căn, tịnh niệm nối tiếp*) Đều thu nhiếp lục căn chắc chắn đã gồm thập thiện nghiệp đạo viên mãn. Vì sao lại nói như vậy? Vì nếu chúng ta tạo mười nghiệp ác thì chắc chắn không cách gì để thu nhiếp lục căn. Quả thật nếu thu nhiếp lục căn thì người này chắc chắn là người thuần thiện. Dùng tâm thiện, hạnh thiện niệm Phật thì mới được vãng sanh tịnh độ.

Chúng ta thường nói phát tâm bồ đề. Đây chẳng qua là nói qua loa. Thế nào phát tâm bồ đề? Cần những điều kiện nào? Trong Kinh Hoa Nghiêm, “Thiện Tài Đồng Tử 53 lần tham vấn”, ba vị thiện tri thức phía trước chính là đại biểu cho Tam bảo gồm Phật, Pháp và Tăng. Tỳ kheo Kiết Tường Vân, đại diện cho Phật bảo dạy pháp môn niệm Phật ; Tỳ kheo Hải Vân đại diện cho Nhị trụ Bồ Tát (tức là Trí địa trụ) đại diện cho Pháp bảo dạy phát bồ đề tâm. Tỳ kheo Diệu Trụ đại diện Tam trụ Bồ Tát (là Tu hành trụ) đại diện cho Tăng bảo, dạy cách thức tu lục độ vạn hạnh. Kinh Hoa Nghiêm tuy giảng rất nhiều pháp môn nhưng sau rốt cũng là quy về Tịnh độ, tức là, sau cùng Bồ Tát Phổ Hiền dùng “Thập đại nguyện vương dẫn về Cực Lạc”.

Vì vậy, bản thân chúng ta muốn được **“bất hoại pháp hạnh, sở tu kiên cố”** (Nghĩa là : Được pháp hạnh bất hoại, tu hành kiên cố) thì nhất định không được vọng ngữ, lường thiệt. Tật xấu không sửa thì đường bờ đề không thể thuận buồm xuôi gió, nghịch cảnh ác duyên sẽ không dễ thoát được. Chướng ngại này do đâu mà đến? Do trong đời quá khứ hoặc đời này chúng ta đã tạo ra. Người không hiểu Phật pháp khi gặp trở ngại, cảnh ngang trái hay nạn tai thì tâm bất bình, luôn cảm thấy người khác hãm hại mình, người khác có lỗi với mình, xã hội có lỗi với mình, thậm chí đến cả ông trời lẫn Phật, Bồ Tát cũng có lỗi với mình. Cứ nghĩ như vậy thì càng thêm nghiệp rồi. Họ nghĩ như vậy là do không thông hiểu lời dạy của Như Lai, chứ nếu thật sự thông đạt nghĩa lý lời dạy thì đã giác ngộ rồi. Pháp thể xuất thế không lìa xa nhân quả.

Cái nhân quyết định là do bản thân tạo, Đức Phật không cách nào cho chúng ta được, nếu Đức Phật có thể cho được thì chúng ta không cần tu hành rồi. Đức Phật đâu có đại từ đại bi muốn giúp chúng ta thành Phật thì cũng không giúp được, là bởi nhất định phải *“Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu không đắc”*. Lòng từ bi của Đức Phật ở chỗ giảng giải rõ ràng đạo lý và phương pháp tu học cho chúng ta biết. Ngài đem kinh nghiệm tu học của Ngài cung cấp cho chúng ta tham khảo. Chúng ta có thể tin, thuận theo con đường của Ngài mà đi thì chắc chắn thành tựu. Sự gia trì của Đức Phật đối với chúng ta chỉ như vậy mà thôi. Cho nên chúng ta nhất định phải chăm chỉ tu hành, đem những hành vi sai lầm sửa đổi lại, vĩnh viễn không sát sanh, không trộm cắp, không tà hạnh, không vọng ngữ, không lường thiệt. Đây mới thật là tu hành chân chính.

Phải nhận thức rõ ràng về định nghĩa tu hành. Nếu chỉ đọc kinh, lạy Phật thì chưa xem là đủ, quan trọng là trong cuộc sống thường ngày nên sửa đổi những hành vi sai lầm của mình. Trong tiểu thuyết bút ký của người xưa ghi chép lại, có một số người mê muội lương tâm, lừa gạt người khác để trở nên giàu có, đến già mới biết mình sai trái hối hận thì mỗi ngày lạy Phật, sửa cầu đắp đường, tận lực làm việc tốt nhưng sau cùng cũng chịu ác báo. Vậy nguyên nhân do đâu? Do cái nghiệp này không chuyển được. Nói là “không chuyển được” nhưng thật ra là làm “không đắc lực”. Ví dụ như chúng ta lừa gạt người khác kiếm được 100 ngàn mà chỉ đem 20 ngàn để làm việc tốt thì đến lạy Bồ Tát liệu có lợi ích gì?

Chúng ta thử suy ngẫm kỹ càng sẽ thấy rằng, những nguyên nhân quả báo trên đều là do người đời chưa thông đạt giáo lý Phật Đà, nên dẫn đến thực hành thì bất lực. Nếu thật sự thông đạt thì sẽ thật sự dừng mãnh tinh tấn, nghiệp báo chắc chắn có thể chuyển, như chuyện Vua A Xà Thế tạo ngũ nghịch mười ác khi lâm chung sám hối còn có thể chuyển nghiệp báo vậy. Chúng ta nên hiểu rằng, tu học dừng mãnh tinh tấn thì có thể chuyển nghiệp, còn chuyển không được là không đủ dừng mãnh tinh tấn, không hoàn toàn buông bỏ tham, sân, si. Đâu thể nào chỉ làm một chút việc tốt thì mong bù đắp lại hoàn toàn, như thể chúng ta làm mười việc ác nhưng chỉ làm hai việc thiện thì sao có thể chuyển? Làm mười việc ác thì phải làm mười hai việc thiện thì mới có thể chuyển lại được. Cho nên Đức Thế Tôn giáo huấn với tất cả chúng sanh bài đầu tiên là Thập thiện nghiệp đạo. Chúng ta bắt đầu học từ bộ Kinh này và cũng đạt được viên mãn trong chính bộ Kinh này. Thực hành mười thiện cho viên mãn, cho toàn vẹn thì coi như thành Phật rồi.

Thứ năm **“Đắc bất hoại thiện tri thức, bất cuồng hoặc cố”**
(*Nghĩa là được thiện tri thức bất hoại, không bị lừa dối.*)

“Thiện tri thức” là thầy của chúng ta, là bạn đồng tu của chúng ta, có quan hệ mật thiết với thành tựu đạo nghiệp tu học của chúng ta. Có thể nói đây là tăng thượng duyên hàng đầu. Trong Kinh A Nan Vấn Phật Kiết Hung, Phật đã dạy rằng là phải “gần gũi minh sư”, tức nói đến thiện tri thức. Đức Phật dạy “Minh” nghĩa là minh tâm kiến tánh. Thật sự trong tu học, họ có tu, có học, có chứng, mặc dù chưa chứng quả nhưng cũng là chân tu thực học. Chúng ta gần gũi thân cận thầy như vậy thì chắc chắn sẽ có ích.

Từ xưa đến nay, thiện tri thức chỉ có thể gặp không thể cầu. Càng là bậc chân thiện tri thức thì càng khiêm tốn, tuyệt đối không thể khen mình chê người. Vì vậy phàm là tự khen mình chê người chắc chắn không phải bậc thiện tri thức. Bậc thiện tri thức vô cùng khiêm tốn, đến đâu cũng nhường nhịn, đâu ở bất kỳ đâu cũng không đứng trước người khác tranh giành, khoe khoang. Thái độ của bậc chân tu là *“nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì”*. Môi trường sinh hoạt của họ cực kỳ thanh tịnh. Cho nên, chỉ có chúng ta đi tìm họ, họ không tìm chúng ta.

“Cầu học”, tức là muốn “học” thì chúng ta phải “cầu”, phải dốc lòng tìm tòi. Thầy sẽ không chủ động đến dạy chúng ta. Phật pháp là sư đạo, đối với sư đạo nhất định phải tôn sư trọng đạo mới có thể cầu được. Thái độ cầu phải “chân thành, cung kính, khiêm tốn”. Sáu chữ này phải hội tụ đầy đủ, nếu thiếu những điều này dầu chư Phật, Bồ Tát đến dạy thì chúng ta cũng không đạt được lợi ích. Đây là đạo lý nhất định. Bậc chân thiện tri thức dù ở thế pháp hay Phật pháp chắc chắn phải là người nhân từ, chỉ cần chúng ta hội đủ điều kiện chân thành, cung kính, khiêm tốn thì tuyệt đối họ sẽ không từ chối. Họ sẽ hết sức nghiêm túc giúp đỡ chúng ta, thành tựu cho chúng ta.

Như khi còn trẻ, tôi từng gần gũi rất nhiều bậc thiện tri thức, không người nào từ chối vì tôi giữ được thái độ nên có của một học sinh, tôi thật có lòng cầu học nên được các bậc thiện tri thức chỉ dạy đặc biệt.

Bản thân chúng ta có thành tựu hay không, có gặp được bậc thiện tri thức hay không, có được bạn tốt dốc lòng giúp đỡ hay không, là do hoàn toàn ở chúng ta. Bản thân phải có nhân thật, thì bên ngoài mới gặp được trợ duyên lành. Nhân - duyên đầy đủ, quả báo mới có thể hiện tiền. Phàm gặp việc gì cũng oán trời trách người thì chắc chắn không có thành tựu. Bản thân luôn thấy mình đúng, thấy người khác không đúng, luôn cảm thấy người khác có lỗi với mình, ông trời cũng có lỗi với mình thì xem như người này hết cứu rồi. Vì sao vậy? Vì nếu có ý nghĩ như vậy thì tất cả thiện tri thức, thiện duyên thấy chúng ta cũng sợ hãi mà tránh xa. Cho nên, chúng ta làm học trò nhất định phải chân thành, cung kính, khiêm tốn, đi đâu cũng nhường nhịn.

Người trí huệ thì không ham muốn lãnh đạo, không ham muốn chiếm hữu, lại vô cùng nhiệt tâm ở bên mà giúp đỡ người khác nên họ hoàn toàn có thể chung sống hòa thuận với mọi người. Tôi nguyện dành cả đời để giúp đỡ người khác chỉ cần ngoài kia còn có người chịu nhận sự giúp đỡ này. Làm những việc chánh pháp, những việc lợi ích cho xã hội đại chúng sẽ giúp chúng ta chung sống thật tốt với nhau. Các bậc đại thánh đại hiền trong thế xuất thế gian luôn luôn có tính khiêm cung. Trong Luận Ngữ, học trò ca ngợi Khổng Tử là người đức hạnh với 5 chữ “Ôn, lương, cung, kiệm, nhượng”

(tức là ôn hòa, hiền lương, cung kính, cần kiệm và khiêm nhượng), trong đó “nhượng” là khiêm nhượng, mọi lúc mọi nơi đều “nhượng”, “nhượng” là mỹ đức!

“Bất hoại thiện tri thức” (Nghĩa là: được Thiện tri thức bất hoại)

Câu này ý chỉ cái duyên giúp chúng ta gần gũi được bậc thiện tri thức sẽ tuyệt đối không bị ai phá hoại, nhất là trong xã hội đầy rẫy sự phỉ báng, đố kỵ như ngày nay. Còn nếu nghe người nói lời lường thiệt, xúi giục mà tâm liền dao động, mất lòng tin thì là do bản thân không có phước đức, thiện căn. Chưa tìm hiểu rõ xem lời phỉ báng là thật hay không mà đã vội tin thì rõ là ngu si vô cùng. Mà thực ra, chúng ta có nhất thiết tìm hiểu về những lời ấy không? Vì khi tìm hiểu về nó tức là tâm đã không đủ thành tín, đã bất kính rồi. Vì sao lại nói vậy? Vì khi tìm hiểu về nó tức là ta đã sanh lòng hoài nghi. Nếu thật sự có đủ tín tâm với người thầy, thì những lời ấy chúng ta có nghe mà như không nghe. Phải dùng thái độ này mới có thể giữ vững đạo học của bản thân, không bị người khác gây trở ngại.

“Bất cuống hoặc cố” (nghĩa là: không bị lừa dối.)

“Cuống” trong câu này nghĩa là dối gạt. Người thầy chân chính không dối gạt chúng ta, chúng ta làm người học trò chắc chắn cũng không được dối gạt thầy mình. Phải dùng tâm chân thành đối xử với nhau. Sống ở đời có thể gặp được người tri kỷ chia sẻ mọi điều riêng tư, không nói lời giấu giếm thì cũng đáng rồi, nhưng quan trọng nhất vẫn là bản thân không dối gạt người khác. Đối với thầy cô, cha mẹ, tôn trưởng, bạn bè và tất cả chúng sanh chúng ta đều không dối gạt. Ta không dối gạt người khác nhưng người khác dối gạt ta thì ta cũng hoan hỷ tiếp nhận. Tại sao ta có quả báo bị người khác dối gạt? Biết đâu được trong quá khứ khi chưa biết đến Phật pháp ta cũng đã dối gạt không ít chúng sanh. Hôm nay người khác đến dối gạt ta âu cũng là oan oan tương báo. Họ dối ta nhưng ta không gạt họ. Họ phỉ báng ta, ta lại khen ngợi họ thì nợ xem như đã trả xong rồi. Cho nên người tu đạo chân chánh, người trí huệ chân chánh nhất định thấu đáo đạo lý, sẽ chuyển thù thành bạn, sẽ hóa oán thành thân, không được đối chọi với người.

Người học Phật hiểu được nhân quả rằng nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định (nghĩa là: “*Giọt nước, hạt cơm kiếp này đều do tiền định*”). Tôi từng khuyên giải một nhà khoa học, ông ấy là người Trung Quốc nhưng sinh sống ở Mỹ. Ông phát minh ra hơn một trăm sản phẩm mà loại nào ông cũng đều xin cấp bằng sáng chế. Tôi nói với ông ấy rằng:

- Từ bỏ bằng sáng chế, ông sẽ được lợi lớn hơn. Ông vì xã hội chúng sanh tạo phước, ông cần bằng sáng chế để làm gì? (Việc này phải có trí tuệ, phải thật sự nghĩ thông suốt mới được). Sản phẩm của ông rất tốt, là lợi ích cho xã hội hà tất phải có quyền tác giả? Thiện hạnh của ông vốn dĩ có thể tỏa khắp hư không pháp giới, nhưng vì có “sở hữu bản quyền, sao chép sẽ bị kiện” thì bằng sáng chế ấy khác nào là vòng kim cô giới hạn sự lan tỏa.

Đây là sai lầm hết sức lớn, là do chính hành động tự tư tự lợi đã hại mình. Các bậc Thánh hiền là người thông đạt hiểu rõ chân tướng vũ trụ mà Phật giáo gọi là Phật, Bồ Tát. Các Ngài đâu có bằng sáng chế, quyền sở hữu gì?

Thiện tri thức không dối gạt chúng ta, chúng ta cũng không dối gạt tất cả chúng sanh thì chúng ta mới có thể được thiện tri thức chỉ dạy, mới có thể gần gũi chư Phật, Bồ Tát. Đây là 5 loại pháp bất khả hoại, có thể thành tựu tất cả các thiện nghiệp trong thế xuất thế gian, của tất cả công đức chân thật mà nhân của nó chính là không lường thiệt.

“Nhược năng hồi hướng A-nậu-đa-la tam-miệu tam-bồ-đề giả, hậu thành Phật thời, đắc chánh quyền thuộc, chư ma ngoại đạo, bất năng trở hoại.” (Nghĩa là: Nếu có thể hồi hướng về đạo Vô thượng chánh đẳng chánh giác, thì sau khi thành Phật, được quyền thuộc chân chánh, các ma, ngoại đạo không thể phá hoại). “Quyền thuộc” là quyền thuộc pháp. **“Chư ma ngoại đạo bất năng trở hoại”** (nghĩa là’ chư ma ngoại đạo không thể phá hoại). Tuy chư ma ngoại đạo là ác duyên, nhưng chúng ta không có nhân ác, ác duyên đâu nhiều cũng không khởi tác dụng. Người học Phật chí tại vô thượng bồ đề thì lấy công đức không vọng ngữ, không lường thiệt làm nhân mà thành Phật, tương lai sau khi thành Phật, quyền thuộc đều tu tập chánh pháp, thanh tịnh tăng đoàn đạo tâm kiên cố, tất cả chư ma ngoại đạo

đến làm phiền còn không thể hướng hồ phá hoại? Cho nên nhân phải chánh thì mười thiện nghiệp chính là chánh nhân.

Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây thôi.

Chúc bạn:

*Không làm các việc ác,
vâng làm các việc lành,
tự thanh tịnh tâm ý,
đó là lời Phật dạy*

Website: “www.duongdenhanhphuc.vn”

Kênh Youtube: “duongdenhanhphuc”

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công đức vô lượng!